

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **A.K.**, zast. Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.9.2010, č. j. OAM-313/ZA06-ZA14-2010,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1.9.2010, č. j. OAM-313/ZA06-ZA14-2010 se zrušuje pro vady řízení a věc se mu vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8 640,- Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebovi, advokátovi se sídlem Joštova 4, Brno.**

Odůvodnění:

Dne 24.8.2010 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že zde žije od roku 2005 se svou matkou, chce zde dostudovat a posléze pracovat. V Kazachstánu je to pro něj nemožné, nezná jazyk, nikoho tam nemá, neměl by ani kde bydlet.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 1.9.2010, č. j. OAM-313/ZA-06-ZA14-2010, byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V žalobcem tvrzených skutečnostech žalovaný neshledal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu. Namítl porušení § 3, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 správního řádu. Vytkl žalovanému, že nezjistil řádně skutkový stav věci a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo najevo. Za irrelevantní považuje odkaz na rozsudek NSS v Brně č.j. 2 AZS 137/2005 ze dne 9. 2. 2006 a argumentaci, že je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo neprodleně po vstupu do ČR. Matka žalobce i za tenkrát nezletilého žalobce o mezinárodní ochranu ihned po příjezdu do ČR totiž požádala. Opakovanou žádost podal žalobce v okamžiku, kdy mu byl vystaven výjezdní příkaz a bezprostředně mu hrozilo nucené vycestování z území ČR do země, kde nemá žádné vazby, neovládá jazyk a nečeká ho žádná budoucnost. V odůvodnění žalovaný odkazuje na Zprávu MZV USA, není však jasné, o jakou zprávu se jedná, k jakému období se vztahuje a kdy byla vydána, přičemž tyto údaje jsou zcela zásadní pro možnost posouzení, zda se jedná o aktuální a relevantní informace. Rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. chybí zde logické vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně. Žalobce uvedl, že v zemi původu nemá žádné zázemí, nemá tam kde bydlet a nemá ani žádné příbuzné, které by mu mohli poskytnout jakoukoliv pomoc v době po příjezdu. Neovládá první úřední jazyk této země-kazaštinu, ale ani ruštinu na takové úrovni, aby mohl běžně komunikovat s úřady, či studovat. Neměl by sebemenší šanci na důstojný život v Kazachstánu, zůstal by zcela na okraji společnosti, neexistuje tam neexistuje žádná síť sociálního zabezpečení. V České republice pobývá již 5 let, zahájil zde studium, vytvořil si pevné společenské vazby. Nejpodstatnější je, že zde dlouhodobě legálně žije jeho matka Korneyeva Inessa, s níž bydlí ve společné domácnosti a na které je závislý materiálně i citově. Matka zde podniká a ze svého příjmu hradí náklady na živobytí. Nesouhlasí se závěry žalovaného, že se obává ztráty komfortu, který si s matkou vybudoval v ČR. Jeho přáním je pouze dostudovat, být zaměstnán a žít důstojný život. Před dosažením zletilosti měl vízum za účelem strpění z důvodu pobytu matky v ČR. Jejich vazby se ale dosažením jeho zletilosti nepřerušily. Na matce je i nadále závislý, měl by být považován za zletilou nezaopatřenou osobu. Žalobce má za to, že správní orgán měl pečlivě posoudit veškeré okolnosti jeho případu, zvážit také možnost udělení mu azylu z humanitárních důvodů nebo doplňkové ochrany s přihlédnutím k rodinným vazbám na území ČR, k míře jeho integrace v této zemi a k okolnostem případného návratu do země původu, kde by byl odsouzen k nedůstojnému životu bez možnosti vzdělání či zaměstnání.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobce neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Je zřejmé, že žalobce institutu mezinárodní ochrany využívá k legalizaci svého pobytu na území ČR poté, co mu byl vystaven výjezdní příkaz. Dle názoru žalovaného je nutno přihlídnout k tomu, že žalobce a jeho matka se pobyt žalobce po předchozím neúspěšném azylovém řízení nepokusili nijak zlegalizovat, přičemž si byli plně vědomi, v jaké situaci se nachází. Úprava pobytu je sice žalobcovým svobodným rozhodnutím, musí však být v mezích právních norem. Argumentaci absencí zázemí a hrozby nedůstojného života bez možnosti vzdělání či zaměstnání v případném návratu do vlasti nelze přijmout jako důvod udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalobce je zletilý a svéprávný a nic mu nebrání si podobně jako jeho matka upravit pobyt v České republice. K tomuto účelu skýtá český právní řád dostatek právních nástrojů, a sice v zákoně č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR, pomocí něž musí jmenovaný svoji situaci, samozřejmě po splnění všech příslušných podmínek, řešit. Žalovaný zdůrazňuje, že zákon o azylu a mezinárodní ochrana

jsou výjimečným institutem sloužícím k ochraně osob pronásledovaných v zemi původu, případně osob, kterým v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Žádná taková skutečnost však v případě jmenovaného nebyla zjištěna.

Dne 29.4.2011 proběhlo jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce vyslovil přesvědčení, že jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany, neboť v případě nuceného návratu do Kazachstánu by byla porušena základní lidská práva žalobce, především právo na rodinný život.

Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 29. 4. 2011, č.j. 56AZ 106/2010-28. Konstatoval, že se shoduje se žalovaným, který zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl skutečnosti, které by svědčily o jeho pronásledování nebo ohrožení vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce se svou matkou opustili zemi původu proto, že tam nebyli spokojeni se svým životem, neviděli tam žádnou perspektivu. Netvrdili žádné skutečnosti, které by mohly být považovány za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Důvod pro přiznání doplňkové ochrany žalobce spatřuje v tom, že je v ČR integrován, vzdělává se zde, má zde rodinné vazby, žije s matkou, které zde má pobyt legalizován. Dle názoru soudu však z těchto důvodů udělit doplňkovou ochranu nelze. Právo na rodinný a soukromý život v sobě nezahrnuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k životu. Žalobce toto právo může realizovat i v zemi původu, neboť ani jeho matce v tom nebrání žádné azylově relevantní důvody.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce včas kasační stížnost. Shrnul, z jakých důvodů podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, namítl, že ani v řízení před krajským soudem, ani v řízení před správním orgánem nebylo dostatečně přihlédnuto ke všem skutečnostem, které byly v průběhu řízení uváděny. V tomto ohledu rozhodnutí žalovaného i napadenému rozsudku krajského soudu vytýká nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou a přijatelnou a napadené rozhodnutí krajského soudu rozsudkem č.j. 2 Azs 23/2011-50 ze dne 10. 11. 2011 zrušil.

Konstatoval, že „žalovaný pochybil, pokud se nezabýval v případě posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné podle §16 odst. 2 zákona o azylu možností aplikace dalších ustanovení zákona o azylu. Tuto právní otázku sjednotil rozšířený senát ve svém rozhodnutí ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS. Zde je uvedeno, že zjevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno posuzovat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených zákonem o azylu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany lze tedy zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i z hlediska § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Tomu nebrání ani dikce § 14 zákona o azylu. I v případě rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu totiž, jak již bylo řečeno, musely být v předchozím řízení nutně zvažovány případné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud nebyly shledány, tedy žádost byla vyhodnocena z hlediska tohoto ustanovení jako zjevně nedůvodná, je třeba se dále zabývat tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu. Obdobné závěry

platí i pro azyl a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14b zákona o azylu. Z rozhodnutí žalovaného v dané věci přitom plyne, že se těmito otázkami nezabýval v plné míře. Zatímco argumentaci ve vztahu k ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu lze v rozhodnutí nalézt, není nikterak odůvodněno, zda stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. V tomto ohledu tedy žalovaný ve svém rozhodnutí pochybil.“

Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „ z rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, sp. zn. 7 Azs 79/2009, www.nssoud.cz, vyplývá, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. V posuzované věci stěžovatel v žalobě (str. 3) brojil proti tomu, že rozhodnutí neobsahuje odůvodnění z hlediska posouzení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu (v této souvislosti lze poznamenat, že judikatura akceptovala určitý nižší standard požadavků na přesnost vyjádření žalobního bodu, pokud jde o řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany – viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 2 Azs 10/2009 - 61, www.nssoud.cz, přihlížející i k tomu, že žalobci jsou cizinci handicapovaní jazykovou bariérou). Tato žalobní námitka tedy byla vznesena důvodně, přičemž krajský soud pochybil, pokud se s ní dostatečně nevypořádal. Jde přitom o pochybení, k němuž by Nejvyšší správní soud musel přihlížet ex offio (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). “

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž připomněl, že krajský soud je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.).

Krajský soud akceptoval v souladu s uvedeným ustanovením s.ř.s. právní názor Nejvyššího správního soudu a rozhodnutí žalovaného v souladu s §76 odst. 1 písm. a) zrušil bez jednání pro vady řízení, neboť napadené rozhodnutí neobsahuje hodnocení z hlediska ustanovení § 14, § 13 a § 14b zákona o azylu.

Soud odkazuje rovněž na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 5 Azs 6/2010-107 ze dne 25. 1. 2011, publikovaný ve sbírce NSS pod č. 2289/2011, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.“

Žalovaný se v dalším řízení bude zabývat vyhodnocením, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech ustanovení zákona o azylu, tak jak bylo uvedeno Nejvyšším správním soudem. Soud připomíná, že žalovaný je v souladu s ust. §78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, uvedeným ve zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, náklady řízení mu vznikly v souvislosti s tím, že byl v průběhu řízení o žalobě i o kasační stížnosti zastoupen advokátem na základě plné moci. Soud určil odměnu částkou 6

300,- Kč, režijní paušál částkou 900,- Kč, celkem 7 200,- Kč kterou zvýšil o DPH ve výši 20% na částku 8 640,- Kč, neboť právní zástupce doložil osvědčení o registraci plátce DPH. Jednalo se o 3 úkony právní služby po 2 100,- Kč, režijní paušál za 3 úkony po 300,- Kč (podle vyhlášky č. 276/2006 Sb., §9 odst. 3 písm. f), §11 odst. 1 písm. a), d), g), §13 odst. 3 , §14 odst. 2). Konkrétně se jednalo o přípravu a převzetí zastoupení, účast u jednání soudu a seps kasační stížnosti. Soud nepřiznal požadovanou náhradu za převzetí věci v řízení o kasační stížnosti, neboť vzhledem k tomu, že zastupoval žalobce již v řízení o žalobě, byl s věcí seznámen.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. ledna 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně